

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen
verschijnt eens in de veertien dagen

KOMMISSIE VAN REDAKTIE:

Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. H.C. van der Ent, Elburg; Ds. H. van Leeuwen, Driebergen; Ds. L.W. van der Meij, Alphen a.d. Rijn; Ds. D. Slagboom, Katwijk aan Zee; Ds. M.C. Tanis, Sliedrecht-Centrum; Ds. M. Vlietstra, Zeist; Ds. P. van Zonneveld, Driebergen; A. Beukers, Alphen a.d. Rijn en Joh. van der Lee, Alphen a.d. Rijn.

REDAKTIE:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13,
4231 BP Meerkerk. Telef. 01837-1357

ADMINISTRATIE

A. Beukers, Toussaintplein 20, 2406 XL Alphen a/d Rijn, tel. 01720 - 74202, postrek. 70.43.50, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het Pand” te Alphen a/d Rijn.
Abonnementsprijs f 10,- per jaar. Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en Canada 5 dollar per jaar. Advertenties f 0,25 per mm. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

Kinderlijke eerbied

„En er kwam grote vreze over de gehele Gemeente”.

Handelingen 5 : 11a.

U kent ze wel: de mensen van de buro's voor marktonderzoek. Ze komen aan de deur om te onderzoeken of er voor een bepaald produkt een markt is. Daartoe worden u vragen gesteld.

Op dit ogenblik wordt u ook een vraag gesteld. 't Is er slechts een, en wel deze: beseft u wat het zijn in de kerk is?

Wat zou het antwoord zijn? Ik ben bang dat er heel verschillende antwoorden gegeven worden, of dat er helemaal geen antwoord komt. Voor die vrees geeft de houding van mensen in de kerk aanleiding.

't Gaat over de Pinkstergemeente, de gemeente zoals die door de uitstorting van de Heilige Geest ontstaan was. U weet op de Pinksterdag werden er drieduizend bekeerd, en na die dag deed de Heere dagelijks tot de gemeente die zalig werden. Over heel die gemeente kwam een grote vreze. Dus zonder enige uitzondering. Over ieder, over mannen en vrouwen, over grijsaards en kinderen, over jongens en meisjes; allen werden vervuld met een grote vrees. Niet een kleine vrees, maar een grote vrees. Bovendien niet een vrees die een kwestie was van enkele ogenblikken om daarna weg te ebben, neen, een vrees die er voortdurend was.

In 't Grieks staat er het woord "fobos". Misschien kent u het woord uit de psychiatrie. Daar hanteert men de termen fobie en fobieën. Men geeft ermee aan irrationele angsten, dat wil zeggen angsten die kunnen optreden zonder een zichtbare oorzaak. Ik herinner mij een oude dokter die altijd met een rol w.c.-papier op zak liep. Ging hij een deur in of een deur uit dan legde hij eerst een papiertje op de deurkruk. Zo bevreesd was hij voor bacillen.

Op heel wat angsten is van toepassing: Een mens lijdt dikwijls het meest door 't lijden dat hij vreest, doch dat nimmer op komt dagen. Zo heeft hij meer te dragen dan God te dragen geeft.

Er kan echter ook angst zijn met een duidelijk aanwijsbare oorzaak. Bijvoorbeeld als er een auto op je afkomt, of als het onweer zo dicht nabij is, of als je naar de operatietafel moet.

Voor de Pinkstergemeente was er aanleiding om vervuld te zijn met grote vrees. Die aanleiding was het voorval met Ananias en Saffira.

U weet hoe eerst Ananias de samenkomst van de gemeente binnenkwam en een deel van de opbrengst van verkocht land gaf aan de apostelen, en dat hij dood neerviel. Drie uur daarna kwam zijn vrouw Saffira en ook zij viel dood neder. Dit nu was de oorzaak dat er een grote vreze kwam over heel de gemeente.

Ik zeg, een vreze die volkomen terecht was. Waarom zou die geschiedenis van Ananias en Saffira opgetekend staan in de Bijbel? 't Is duidelijk: de Heilige Geest heeft het gewild dat dit op het heilig Blad kwam. De kerk van alle eeuwen moest het weten. Dus ook wij, kerkmensen van onze tijd.

Zou dat zijn om satan een dodelijke pijl in handen te kunnen geven? Op het onverwachts kan hij de pijl "je zult de zonde tegen de Heilige Geest wel gedaan hebben" afschieten. Zeer beslist niet. We zeggen: wie bevreesd is de zonde tegen de Heilige Geest gedaan te hebben, die heeft in die vrees al het bewijs dat hij die zonde niet gedaan heeft. Wie die onvergeeflijke zonde gedaan heeft wordt aan de verharding prijsgegeven, die vraagt het zichzelf zelfs niet af of hij mogelijk die zonde bedreef.

Waarom staat die geschiedenis er dan wel? Nu, ik dacht, opdat ook wij kerkmensen vervuld zouden worden met grote vreze. Als we 's zondags in de kerk zitten dan moeten we daar zitten met grote vreze.

Ik denk aan hoogspanningsmasten in weilanden. U kent ze wel die masten met kabels eraan. Op vele van die masten staat onderaan de waarschuwing: aanraking der draden levensgevaarlijk. De geschiedenis van Ananias en Saffira is als zo'n waarschuwbord. Het staat als het ware bij de ingang van de kerk opdat we slechts met grote vreze zouden binnengaan.

Die woorden "grote vreze" moeten we niet uitleggen als angst, ontzetting, rillen als een rietje, sidderen. 't Gaat om eerbied, diep ontzag.

De kerk is het terrein van de Heilige Geest. De verhoogde Christus heeft Hem uitgestort in de kerk. Wat heeft het Hem niet gekost om die Geest te verwerven. Heel de staat van Zijn vernedering ligt daaraan ten grondslag. Door het kruis, door Golgotha kreeg Christus de bevoegdheid om die Geest uit te storten. De kerk is vanaf de Pinksterdag geworden de plaats waar de derde Persoon van de drieënige God woont en werkt.

Zie dat moet ons vervullen met eerbied en diep ontzag. Er moet zijn het levende besef dat we komen in de tegenwoordigheid van de Heilige Geest, op de plaats waar Hij woont en werkt.

Is er dat levende besef? Hoe zit dat nu toch met die jongen die onverschillig onderuit zit in de kerkbank? Of met dat meisje wier kaken steeds op en neer gaan? Of met die vervelend doende jongelui op de achterste bank? Of met die knikkebollende oudere? Of met die dominees-beoordelende en veroordelende mens?

Dezelfde vraag kan ook gesteld worden aan de dienaar des Woords. Heeft hij er weet van dat de kerk Geeststerrein is? Of maakt hij er zich van af, of zoekt hij mensen te behagen?

Moet heel de houding in de kerk niet uitstralen eerbied en diep ontzag? Wat dan te zeggen van hen die met het zingen zitten te jagen of te trekken? Wat dan te zeggen van mensen die met ongepaste kleding de kerk binnenkomen? Geeft het uiterlijk niet aan de innerlijke gesteldheid?

Iemand zei eens tegen mij: met het binnenkomen in een kerk weet ik het al. U kunt dit overdreven vinden of misschien teveel in de gevoels sfeer. Maar dat levende besef is er of is er niet; en als dat er is dan straalt het af van de kerkgangers. Bij Ananias en Saffira was het een bewuste ontkenning, een loochening tegen beter weten in. Hoeveel kerkgangers zouden het weten dat de kerk is het terrein van de Heilige Geest, dat zij komen in de

onmiddellijke nabijheid van de Geest?

Ik denk aan Uzza uit het Oude Testament. Runderen trokken een wagen met daarop de ark die naar Jeruzalem gebracht zou worden. De trekdieren gleden uit en de ark dreigde van de wagen te vallen. Uzza greep naar de ark om deze tegen te houden. Op datzelfde ogenblik viel hij dood neer door Gods oordeel getroffen. Uzza had het kunnen weten dat slechts priesters de ark mochten aanraken. Zo kunt ook u het weten dat u in de kerk op heilig terrein bent. Het niet-weten is levensgevaarlijk!

Ten laatste moet ik u zeggen dat de grote vreze kenmerkend is niet voor een vleeselijk mens maar voor een geestelijk mens. Dat is een mens die wedergeboren is door de levendmakende Geest, de Geest Die Zich paart aan de verkondiging van het Evangelie, de Geest Die maakt tot kind van God, tot een kind met kinderlijke eerbied en kinderlijk ontzag.

Ds. v. Z.

Van de administratie

Hartelijk dank voor de ontvangen giften tot een bedrag van f 77,50 en voor de opgave van 6 nieuwe abonnees. De vakantietijd is voor velen al begonnen of zal binnenkort beginnen. Een tijd dat u familie of kennissen ontmoet. Misschien een goede gelegenheid om te trachten hen abonnee van ons blad te maken, als zij dat nog niet zijn. Probeer u het eens. We wensen al onze lezers ook al gaat u niet met vakantie een goede tijd. Zoek bovenal de ware rust, die alleen te vinden is in de grote Rustaanbrenger.

Adm. Bewaar het Pand: A. Beukers, Toussaintplein 20, 2406 XL Alphen a.d. Rijn, tel. 01720-74202, giro 704350.

Van de Redactie

1. **Ontmoetingsdag te Kampen.** We willen de gedachte aan de aanstaande ontmoetingsdag levendig houden. Het is bekend, dat deze D.V. zaterdag 30 augustus a.s. te Kampen zal worden gehouden in het kerkgebouw van de Gereformeerde Gemeente aan de 2e Ebbingestraat.

Het programma ziet er als volgt uit:

Morgensamenkomst, aanvang 10.30 uur:

opening: Ds. G. Blom van Meerkerk
spreker: Ds. D. Slagboom van Katwijk aan Zee
slotwoord van Ds. A. van Heteren van Werendam

Pauze

Middagsamenkomst, aanvang 2 uur:

opening: Ds. R. Kok van Damwoude
spreker: Ds. L.W. van der Meij van Alphen aan den Rijn

slotwoord: Ds. H.C. van der Ent van Elburg
Er is nu bij het kerkgebouw een mooie gelegenheid voor het nuttigen van de maaltijd. Er is koffie en frisdrank te verkrijgen. Een boekentafel zal er ook weer zijn.

2. **Vacantie.** We willen er weer even op wijzen, dat er vooral in verband met de vacantie ter drukkerij, D.V. donderdag 24 juli a.s. geen nummer van ons blad zal verschijnen.

3. **School voor Dundas en Hamilton.** De gemeente van Meerkerk hield een collectie voor dit doel. Deze bracht het mooie bedrag van f 658,50 op. Van mw. HKW kwam per bank een gift van f 200,- binnen. Ik ontving zelf een gift van f 50,-. Voor alles heel hartelijk dank. Ik weet dat ik zo helemaal de gevoelens van het bestuur van de schoolve-

reniging vertolk. Daar zijn steeds weer financiële zorgen, maar tot hiertoe heeft de Heere het altijd weer welgemaakt.

B.

Een vertroosting om afgunstige gedachten omtrent anderen tegen te gaan

Elke toestand in het leven heeft haar eigen bijzondere beproevingen en aanvechtingen. Soms bezoeken ons dezelfde beproevingen en aanvechtingen, wat betreft de aard, in elk van deze omstandigheden, maar ze hebben zekere verschillen in hun wijze van aanval, die maken dat ze zich aanpassen bij de bijzondere toestand waarin we ons bevinden. Zich aan te passen is een bewijs van wijsheid en bekwaamheid, en dat is het juist wat Satan doet.

De tijd van ziekte heeft zij eigen bijzondere soort van beproevingen en ze zijn allemaal zo nauwkeurig aangepast aan onze omstandigheden, dat een langdurige ziekte vaak een ander soort beproeving vereist dan die welke behoort bij een korte, die hevig is. Juist als bij een langdurige toestand van armoede en wanneer men krap gehouden wordt, zal Satan een beproeving nodig hebben die verschilt van die welke past bij één zwaar verlies.

Nu, één beproeving die soms de ziekte zeer kwelt is: afgunstigheid op de toestand van andere, afgunstige gedachten omtrent hen, evenals soms afgunstigheid op de rijke de arme man kwelt, die achteloos ziet weggegoorpen, wat voor hem een vertroosting, bijna rijkdom zou zijn.

Deze soort van gedachten komt soms zeer drukkend op ons af, wanneer we aan de kant gezet zijn.

Hier zijn we in bed of in onze gemakkelijke stoel of mogelijk eerder onze ongemakkelijke stoel, en we krijgen brieven van vrienden die vertellen dat zij hier- en daarheen gaan en dit en dat zien, of zij die ons omringen zijn vol leven en vreugde; en de zon schijnt en de bries waait stevig; en terwijl alle leven voor hengelukkig schijnt, schijnt het dat het ons zeer weinig heeft te bieden.

Wat kan natuurlijker zijn dan dat wij zouden morren? Wat meer nog dat wij hen zouden benijden die *alles* hebben wat wij niet hebben, hen, wier leven niet één langdurige troosteloosheid is, maar klaarblijkelijk helemaal zonneshijnt.

We moeten verwachten, dat gedachten gelijk deze in ons gemoed oprijzen uit de aard van onze omstandigheden.

En wat kunnen zulke gedachten anders brengen dan grote troosteloosheid?

We behoeven echter niet in deze troosteloosheid te blijven. We mogen deze gedachten bestrijden met andere, vertroostende gedachten.

En allereerst, wanneer ik overdenk hoe ik onder deze omstandigheden kan worden vertroost, vraag ik mezelf: 'Wie heeft mijn tegenwoordig lot bepaald? Wie heeft mij mijn ziekte gezonden? Is God in deze zaak? Heb ik duidelijk inzichten in dit onderwerp?'

Het is zeer gewaagd om het lot van anderen te beoordelen, behalve in het licht van God. 'Een gezond hart' staat in Spreuken 14, 'is het leven des vleses, maar *nijd* is verrotting der beenderen.'

Asaf viel in de beproeving waarover we hier spreken. Het drukte zo zwaar op hem, dat zijn voeten bijna waren uitgeweken en zijn treden bijkans waren uitgeschoten. Het wekte zeer ongepaste gedachten in hem op en deed zeer ongepaste woorden van hem uitgaan. Hij dacht heel veel hierover en probeerde alles hieromtrent te verstaan, maar hij beleed dat het te moeilijk, te zwaar voor hem was, totdat hij in het heiligdom inging. Toen verstond hij hierover alles. Deze 73e psalm maakt een zeer nuttige overdenking voor allen die in gelijke omstandigheden als Asaf verkeren.

In het heiligdom, dat wil zeggen: tot God Zelf moet gij gaan, mijn zieke vriend, als gij vertroost wilt worden.

Zijt Gij niet oneindig wijs, o mijn God en Vader? Wel, begede mijn ongelovig hart te beslissen dat God een fout heeft gemaakt — een fout in het zenden van deze zieke tot *mij*

geheel en al, in haar aard, haar duur, iets daaromtrent? Zijt Gij in deze zaak in contact met mij gekomen met kwaad, met de bedoeling om mij te treffen? O, mijn God, ik wil u in het heiligdom zien, niet door de bril van mijn dom verdorven hart, waar ik Uw beeld zou vervormen, maar waar Gij Uzelf openbaart, en ik geloof dat Gij goed zijt en goed in de hoogste mate ten opzichte van mij.

En dit is de God Die voor anderen ook hun lot heeft bepaald. Wat ik heb gaf Hij mij, zelfs al is het pijn; en wat zij hebben gaf Hij hun, zelfs al is het genoeg; zal Hij niet doen met het Zijne wat Hij wil?

Maar dat zou niet genoeg zijn. Ik moet geloven dat oneindige wijsheid aan het werk is geweest om mij te geven wat voor *mij* het beste is. Waarom het voor mij het beste is weet ik niet; genoeg is, dat als het komt van God, het zo moet zijn.

Zo dan, ik heb helemaal niets te maken met het lot van anderen. Het is zoals God heeft verkozen het te bepalen en ik heb niet te denken, dat ik het beter kan doen. Het is alles zeer goed, zoals het is, zeer goed, zoals het is, o mijn Vader. Ik ben vertroost, omdat Gij, Die de Alwijze en Goede zijt mijn lot voor mij hebt bepaald.

Maar er is een andere vertroosting.

Zou het lot van deze personen die ik geneigd ben te benijden het beste voor *mij* zijn? Er zijn vele dingen in de wereld die goed op zichzelf zijn, maar niet goed voor bepaalde personen. Vele lekkere schotels zijn uitstekend voor anderen, maar niet voor mij; omdat ik weet dat zij ongeschikt voor mij zijn vermijd ik ze.

En het lot van hen die we benijden kan in geen geval goed voor ons zijn. Het kan even slecht voor ons als goed voor hen zijn. Ieder van ons staat alleen voor God, met eigen bijzonderheden of karakter en temperament, met de beproevingen waaraan wij onderworpen zijn. We staan voor Hem in onze individualiteit en Hij handelt met ons een voor een. Daarom, als ik in God geloof troost ik mezelf, in de zekerheid dat ik het lot heb, dat het beste voor *mij* is.

Waarom het het beste zou zijn kan ik, zoals ik heb gezegd, niet vertellen; dat moet ik overlaten aan God. Ik weet dat alles wat mij betreft naakt en open ligt voor Hem, met Wien ik te doen heb; en ik weet dat Hij met mij handelt als een persoon apart, dat mijn geval als het ware alleen voor Hem staat.

Ik vertroost mezelf, o mijn God, met het geloof, dat Gij bepaalt wat het beste voor mij is voor *mij*!

Dan mogen we onszelf de vraag stellen: Is het inderdaad zo gelukkig met hen die wij benijden? Zijn wij er zeker van, dat in het besteden van geld of in het heen en weer trekken of in het zich verheugen in het ene vermaak na het andere, de mensen inderdaad zo gelukkig zijn als wij, die niet in deze dingen kunnen komen, veronderstellen? Deze dingen schitteren meer en maken meer geluid dan verheugingen van een rustiger soort. Maar zo schittert de kabbelende beek met slechts weinig water meer en maakt zij meer geluid als zij een pad baant over de stenen, dan de diepe wateren, die geluidloos in al hun ontzaglijke kracht overgaan in de zee.

Hoe spoedig komen en gaan de genoegens waar we jaloers op zijn! Hoe spoedig branden ze uit. Hoevele ervan laten niets achter zich dan as. Wanneer de week van iemands spel en onze week is geëindigd, wat hebben zij gehad, zoveel meer dan wij?

Wij geven een valse schijn aan vele dingen en we kunnen onszelf vertroosten met de gedachte dat veel wat we ons hadden ingebeeld, dat we verloren hadden, niets was, maar slechts de schildering van onze eigen inbeelding.

We vergeten zeer vaak dat er verschillende soorten van gebeurtenissen en genoegens zijn, en onze soort is mogelijk niet de minste of slechtste. Als zij de hunne hebben, wij hebben de onze. Wij zijn verschillende bomen en er hangen aan ons verschillende vruchten. Als wij denken dat wijzelf overgelaten zijn zonder enig goed ding in onze omstandigheid, geen wonder als we ongelukkig en ontevreden zijn. Want de Almachtige heeft de mens zo geschapen, dat hij nooit gelukkig kan zijn zolang hij denkt verlaten te

zijn zonder enig goed. Het punt is te geloven dat wij onze goede dingen hebben zowel als de andere de hunne hebben. En als we alleen nadenken zullen er vele naar voren komen. 'Velen zeggen: Wie zal ons het goede doen zien? Verhef Gij over ons het licht Uws aanschijns, o Heere! Gij hebt vreugde in mijn hart gegeven, meer dan ten tijde als hun koren en hun most vermenigvuldigd zijn.' De Psalmist had vrede: 'Ik zal in vrede te zamen nederliggen en slapen, want Gij, o Heere, alleen zult mij doen zeker wonen' (Psalm 4 : 7-9).

Wanneer u vertroosting zoekt uit deze bron, stel uzelf deze vraag: Heb ik *al* het goede dat er eigen is aan mijn lot? Laten we trachten uit te vinden de goede dingen in onze omstandigheid en we kunnen er zeker van zijn ze te vinden. God heeft het ene tegenover het andere geplaatst, zegt de Schrift, en als Hij het bittere bepaald heeft, mogen we er heel zeker van zijn, dat Hij er enig zoet bij bepaald heeft.

Zeer vaak hebben we te jagen naar onze zegeningen om ze te vinden. Ze zijn daarom niet de slechtste, tenzij het viooltje het slechtste is omdat er onder de bladeren naar gezocht moet worden.

Bij ziekte zijn kleine attenties zoet en werkelijk groot voor u, als zeer grote dingen voor andere mensen die gezond zijn. Geef een arm man vijftig pond en hij heeft werkelijk even het gevoel van rijkdom, zoals een rijk man, wanneer u hem duizend pond geeft. Meer nog, hij heeft er een even groot genoeg in te bepalen hoe hij het zal besteden en in het besteden ervan. Genoegen is genoeg hetzij het zijn oorzaak vindt in iets dat groot of klein is, en er kan evenveel genoeg voor u zijn in het zitten in de open lucht voor slechts een uur, als er voor een ander is in een dag jagen of vissen of deelnemen aan een excursie of het hebben van veel plezier. De dingen zijn zoals ze voor ons zijn en u hebt het grote genoeg juist zoals hij het zijne heeft. Vraag God of Hij u wil laten zien de goede dingen, die bij uw lot behoren. Geloof dat die er zijn en zoek er naar. Het is verbazend hoeveel dingen naar voren komen, wanneer er voortdurend naar gejaagd wordt. Er zijn zieke mensen, die er evenveel genoeg in gesmaakt hebben als ze in staat waren een lid te bewegen als een schooljongen heeft gehad in het winnen van de prijs in atletische wedstrijden; voor wie een schapen-karbonade een even lekker onthaal is geweest als een feest van de burge-meester van Londen.

Begin dus te jagen naar zegeningen zo spoedig gij kunt. Het jagen naar zegeningen is het jagen naar vertroosting. De visser kan uitgaan en niets vangen, een jager op vossen kan uitgaan en geen vangst hebben, maar als u op jacht gaat naar zegeningen moet u succes hebben.

Laten anderen dan hun weg gaan op het pad dat de Heere voor hen bepaald heeft, het is genoeg voor u dat het niet *uw* pad is. Verwacht niet *hun* dingen op *uw* pad te vinden; evenmin als zij hebben te verwachten de uwe te vinden op het hunne. Zij kunnen gelukkig en nuttig zijn in hun lot, wees gij zo in het uwe.

Het is, wanneer we begeren ons te bewegen buiten onze eigen sferen, dat we ontevreden worden en afgunstig en ongelukkig en dat we **falen in hetgeen God** voor ons heeft bepaald. En we moeten trachten geen mislukkelingen te worden, maar tenslotte te worden bevonden God te hebben verheerlijkt in onze eigen sfeer. We kunnen er zeker van zijn, dat we het beste doen voor Zijn glorie en voor ons eigen geluk in het lot dat oneindige wijsheid en liefde voor ons uitgedacht hebben.

Staande blijven? Niet zonder wapenrusting! 2.

Aanpassing

Een andere mogelijkheid is er ook nog; je zou kunnen zeggen, dat is een andere klip die we hebben te omzeilen. En dat is het tegendeel van het isolement, dat is de *aanpassing*. Je zegt: 'Nou, ik zal me niet boven de wereld verheffen en ik ben niet beter dan de wereld, dus pas ik mij aan bij de wereld'. Dat is, lieve

vrienden, eigenlijk ook de strijd ontlopen, dat is ook de noodzaak van die volle wapenrusting aan te doen afwijzen. We lezen in Hebreeën 10 van mensen die zich aan de gemeente Gods hebben onttrokken en die de wereld zijn ingegaan. We lezen van een Demas in het Nieuwe Testament, die de tegenwoordige wereld weer lief gekregen heeft. Eén van de naaste medewerkers van de apostel Paulus, Elia, heeft ook een tijd gehad, dat hij zei: "Heere, ik kan niet meer verder, ik ben er niet meer tegen opgewassen. ik ben niet beter dan mijn vaderen". De Heere Jezus Christus Zelf is verzocht geworden in de woestijn, om zich maar aan te passen, aan de eisen van de overste van deze wereld. "En ik zal U al de koninkrijken van deze wereld geven". Zo zijn er veel mensen net als jullie, van 17, 18 jaar, die zich in de loop van de tijd ook juist met het verlaten van deze scholen in de brede samenleving hebben aangepast. Je krijgt andere contacten, ruimere opvattingen en omgang met mensen die zichzelf òók christenen noemen, nou ja, alleen van een andere signatuur en een ander accent. En dat het nu echt niet zo nodig is, dat God in ons leven moet ingrijpen, door de wederbarende genade van Zijn Geest en dat het ook best bij ons zelf kan beginnen, niet waar, en dat het met de mens wel meevalt en dat we toch eigenlijk in ons verleden wel een beetje te somber behandeld zijn, met al die preken over het zondaar zijn van de mens en het uit genade zalig worden. Het kan gelukkig ook nog wel anders. Dat komt toch ook nog al eens naar voren. Dan komt de beproevingstijd en hebben we dan een wapenrusting, zijn we dan omgord met de waarheid en hebben we onze smaders dan ook wat te antwoorden? Een heel belangrijk punt, want als we het dan alleen zouden hebben van horen zeggen, want m'n moeder zei altijd en m'n vader zei altijd. Dat is wel heel veel waard, maar je voelt natuurlijk wel, als het werkelijk op de spits gedreven wordt, dan gaat het er niet om hoe je vader of moeder er over dacht, al is dat nog zo belangrijk, maar of diezelfde genade ook in ons persoonlijk leven geschonken is, verheerlijkt is, opdat ik niet maar wat napraat van wat ik thuis meegekregen heb. Dat ik mag weten wat de kracht van dat Woord is en van het leven van Gods genade. Anders ligt de assimilatie, de aanpassing voor de hand. De wereld heeft ons eigen hart mee, want dat hart wil de strijd niet in en dat hart wil niet aan de zijde staan van degenen die in de hoek zitten waar toch al de klappen vallen. En wat is dan nodig de Geest des geloofs en dat ik een levende gemeenschap mag kennen met Die nog altijd levende Koning van de Kerk, Die ook nu nog regeert. Die ook nu Zijn almacht toont, want juist die gemeenschap te mogen kennen maakt ook slagvaardig en maakt ook tot de strijd bereid en gereed. We lezen in de Bijbel van duizenden Joden, die in de ballingschap zichzelf hebben aangepast aan het heidense leven. En nu heeft God er Zelf en alleen voor gezorgd, dat er een overblijfsel zou zijn naar de verkiezing van Zijn genade en dat blijkt in de volle wapenrusting staan, ook toen de oven driemaal heter werd gestookt. Dat was geen prestatie, maar dat was Gods genade om ze een schild des geloofs te geven, waarop al de vurige pijlen van de duivel zijn uitgeblust. Ook toen het er werkelijk op aan ging komen en toen openbaar moest komen waar het nu eigenlijk in hun leven om ging. Vraag je je dat ook wel eens af? Dat je zegt: "Heere, waar gaat het nu eigenlijk om in mijn jonge leven? Wat is de Weg?"

Niet het isolement, niet de assimilatie, de aanpassing, maar die van de volharding in de volle wapenrusting!

We hebben de genade van het geloof nodig om bij het geloof te kunnen blijven. We hebben de genade van de Geest nodig om de helm der zaligheid te kunnen dragen. Maar als die door ons begeerd wordt en ons geschonken wordt, dan zal de Heere in die weg ook doen overleven. Dan kunnen we staande blijven. We hebben een strijd en dat betekent in de eerste plaats dat we gerust, heel gerust, zeer kritisch mogen staan tegenover de cultuur van onze tijd. Er staat in de Bijbel: beproeft alle dingen, en dat betekent echt niet dat je als je straks gaat studeren of je krijgt een baan en je bent van huis, dat wenu

ons moeten gaan verdiepen in alles wat onze wereld, onze samenleving, onze cultuur ons heeft te bieden. Ik heb de vorige keer ook gezegd, als je ruikt dat broodbeleg bedorven is, dan ga je er toch ook niet van eten, dan laat je het liggen. Dan zeg je dat is niet goed voor me, daar word ik ziek van. Zo hebben we ook te staan tegenover al die cultuuruitingen, die ons worden voorgehouden. Er was eens een jongen die zei: "Een televisie is net als een hond, je moet hem nemen of niet nemen, en als je hem hebt moet je hem veel uitlaten". Begrijp je? Onthoud het eens. Je kunt zeggen: "Is dat het enige kwaad?" Dat ding is op zichzelf geen kwaad, maar heeft wel veel kwaad gedaan. Wij hoeven alle dingen echt niet tot in den treure toe te onderzoeken of mee te nemen in ons leven. Het gaat om een strijd. Een christen heeft een geestelijke noodzaak van zelfverdediging. "Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij moogt staande blijven in de boze dag". Niet één stuk kan er gemist worden, noch het zwaard van de Geest, noch de helm der zaligheid, noch het borstwapen van de gerechtigheid, noch de gordel van de waarheid. Alle stukken zijn nodig en God stelt ze vanuit de schatkamer van Christus van Zijn genade, ook hulpeloze en weerloze mensen en jonge mensen ter beschikking.

Verdraagzaam

Ook is het nodig tegenover de wereld *verdraagzaam* te zijn. Er maar niet als het ware met die wapenrusting op los te hakken. Verdraagzaamheid. In Hebreeën 10, waar gesproken wordt over die bestreden kerk, wordt juist op Christus gewezen en wat wordt er nu van de Heere Jezus Christus gezegd, jongens en meisjes? Dat als Hij gescholden werd, Hij niet wedschold, terug schold. En als Hij leed, niet dreigde, want wat deed Hij die Zelf in die volle wapenrusting gestreden heeft? Hij gaf het over aan Hem die rechtvaardig oordeelt.

Eerlijk

Laat er ook in je leven in de toekomst een *consequente verbinding* zijn tussen je belijden en je leven. Er staat in het Nieuwe Testament: "Houd je wandel eerlijk, onder de heidenen", dat betekent ook, wees consequent! En het ergste is niet dat ze zeggen: je bent van de gereformeerde gemeente of van de christelijke gereformeerde kerk of van de gereformeerde bond of wat dan ook. Dat is het ergste niet. Als ze je daarop zouden nawijzen dan zeg je: "Nou, dat hoeft me nog geen smaad te zijn", maar het ergste zou zijn dat ze tegen je zeggen: "Je bent niet eerlijk, want je gaat toch naar de kerk", en de wereld kent het programma van de kerk ook. De wereld weet ook best wat er in Gods Woord wordt verkondigd. Daar weet men best wel van en wat er zoal in die kerken wordt verkondigd en aangehoord. Dat is het ergste wat je kan overkomen in je leven, dat de wereld zegt: "Je bent niet eerlijk, je bent niet consequent, want als je gelooft wat je belijdt dan zou je dat niet doen". Ik hoorde enige tijd geleden van twee mensen die zaten nogal eens met elkaar te vissen. Toen zei de één tegen de ander: "Je moet eens meegaan naar de kerk, joh". Die man kwam nooit onder Gods Woord. Nou, dat zou die eens doen. Mee naar de kerk, de dominee houdt een preek en de man staat verslagen buiten de kerk. Die man kon niet geloven, dat z'n vriend, waarmee hij altijd ging vissen, onder deze prediking zo rustig kon leven. Begrijp je? Dat merkt de wereld ook wel. Nooit over gesproken. Hij zegt: "Hoe kun jij nu rustig gaan vissen, als dat waar is wat die dominee hier vanmorgen verkondigd heeft?" Is dat bij ons allemaal niet zo? Dat je wel eens zegt: "Hoe is het toch in de wereld mogelijk, nou leef ik onder zo'n prediking van zonde en genade en soms word ik er niet koud of heet van. Ik blijf er dezelfde onder". Dat kan je wel eens zo aanvliegen, dat je zegt: "Heere, maak daar eens een eind aan, breng daar eens uit genade verandering in". Consequent. Ik zou haast zeggen, dat is één van de sterkste wapenen, ook in deze strijd, in deze wereld. Je weet dat de christelijke kerk in de eerste eeuwen, de 1e, 2e en 3e eeuw, juist opgebloeid is, doordat de heidenen zagen dat de christenen voor hun zaak stonden en dat de christenen voor hun zaak, uit de kracht van Christus ook alles

over hadden, tot zelfs hun leven toe. De wereld ziet zelf het verwoestende karakter van de zonde, de wereld voelt zelf wel dat men met het vrijgevochten leven, waarvoor men gekozen heeft, ook niet uitkomt. Al snapt men niet precies hoe dat nu eigenlijk komt, want men is vol van idealen, maar de plannen komen toch ergens niet uit. We kunnen wel veel, maar toch wordt het leven al maar armer eigenlijk en de mensen die zonder God en Zijn Woord leven voelen dat zelf ook wel. Maar mogen ze nu in ons leven die genezende kracht van de genade zien tegenover die verwoestende kracht van de zonde. Zo zullen we ons ook aangenaam maken voor God, bij God en bij de mensen.

Eenvoud

Een ander punt waarop ik jullie zou willen wijzen is *de noodzaak van de eenvoud*. Je krijgt een baan, je gaat studeren, maar dat we ons niet zullen laten verblinden door het materialisme. Dat de wereld niet zou moeten constateren, dat hoewel we tot een kerkgemeenschap behoren, we er uiteindelijk toch net zo goed als de wereld op uit zijn om in de eerste plaats onze sociale positie te verbeteren. Het Nieuwe Testament leert de vreemdelingschap: Gij hebt de roving van uw goederen met blijdschap aangenomen. Nou, dat moesten ze bij ons eens doen, wat zijn we zuinig op onze spulletjes. Daar moeten ze niet aankomen en nu wordt hier gezegd: Gij hebt de roving van uw goederen met blijdschap aangenomen. Ja, hoe kon dat met blijdschap gebeuren? Want: Gij hebt in uzelf een beter en een blijvend goed, wat bewaard wordt in de hemelen. Paulus heeft gezegd: "Ik heb geleerd om overvloed te hebben en gebrek te lijden".

Inzet

In die geestelijke strijd is ook nodig *ijver*, inzet met al onze krachten, ons inzetten voor de studie, voor de activiteiten waartoe wij geroepen worden van welke aard dan ook. De vruchten moeten ook daarin openbaar komen. Het is nodig om te leren, het is nodig om te blijven studeren. Dat is ook, zegt Luther, nodig met het oog op het welzijn van de kerk. "Jonge scholieren", zegt Luther "en studenten, zijn het zaad van de bron van de kerk. Als wij gestorven zijn, hoe zouden anderen in onze plaats komen als er geen scholen waren. Terwille van de kerk moet men scholen hebben, want God onderhoudt door scholen de kerk".

Soms is het ook wel eens nodig om zelfs met de wereld *één lijn* te trekken. Als het gaat om rechtvaardige zaken dan zullen we ons zeker ook niet achterwege mogen houden.

Bijbelonderzoek

Als je gaat studeren of als je een werkkring zult krijgen, laat dan alstublieft het onderzoek van Gods Woord er niet onder lijden. Want hoe meer verantwoordelijkheid je krijgt, hoe grotere ruimte je in je leven krijgt, des te meer tegenwicht hebben we ook nodig juist vanuit dat onveranderlijke Woord van God. Om ook dat schild des geloofs te mogen hanteren en om die vurige pijlen van de boze uit te kunnen blussen. En dan is het toch ook zo, dat een christen, niet waar, meer dan één pijl op z'n boog zou moeten hebben. Onderzoek het Woord. Bestudeer het Woord bij het licht van Gods Geest en smee de Heere daarom. Luther heeft gezegd: "De boeken van de geleerdste heidenen weten niets af van geloof, hoop en liefde. Ze gaan alleen uit van het tegenwoordige, zoals men dat kan gevoelen of bevatten met verstand, maar Godsvertrouwen en hopen op de Heere is er niet bij".

Moderne literatuur

Ik heb vorige keer ook een verhaaltje voor gelezen. In het kort een stukje moderne literatuur. Om eens even te proeven hoe de geest is van de samenleving die straks haar poorten wijder open zet dan ooit te voren, ook voor jullie. Het verhaal van een in Nederland woonachtig geadopteerd meisje, Katja. Het meisje beeldde zich in van Russische afkomst te zijn. Ze ging Russisch studeren en ze leefde zich helemaal in het Russische leefklimaat in. Op volwassen leeftijd krijgt zij te horen, dat ze als een onwettig kind van een Noorse marinier en een Amsterdamse vrouw zonder beroep ter wereld was

gekomen. Zeven dagen na haar geboorte had haar moeder haar te vondeling gelegd en was met de noorderzon vertrokken. Ze werd door kinderloze ouders geadopteerd. Op volwassen leeftijd ontdekt zij de werkelijkheid. Zij spuugt haar adoptievader midden in het gezicht, omdat hij altijd haar eigenlijke identiteit verborgen had gehouden. Ze trouwt met een Friese jongen uit Ylst. Het huwelijke liep in de kortste tijd stuk. Van armoede werd ze schoonmaakster op het girokantoor in Leeuwarden en leed aan zware depressies. Tijdens haar werk dronk zij een fles bleekwater leeg en werd in een psychiatrische kliniek opgenomen. Drie maanden later bleek zij zwanger te zijn. De psychiaters raden, hoe kan het anders, abortus aan. Ze stemde toe, maar realiseerde zich na de ingreep, zoals ze het later zelf uitdrukte, dat alle hoop uit haar was weggelopen. Ze ontsnapte uit de inrichting en sprong onder een trein. En dan vervolgt de moderne auteur als volgt en dan moet je eens horen, dan moet je eens proberen te proeven, het klimaat waarin we straks meer en meer gaan leven: "In de toestand waarin ze toen verkeerde", schrijft de auteur, "was dat ongetwijfeld de beste oplossing". Ze koos alleen de verkeerde trein uit, de stoptrein naar Harlingen en sprong te laat. De trein reed niet over haar heen, maar smeed haar met een enorme zwiep in het weiland naast de spoorbaan. Met 29 botbreuken en een opengereten keel werd ze naar het ziekenhuis getransporteerd.

De samenleving vervoord door de moderne literatuur anno 1986, met alles erop en eraan. De fantasiewereld van Katja, hoeveel mensen leven er niet in? De minachting voor haar adoptieouders, natuurlijk dat moet je durven. Vooral de tragiek, de weerspiegeling van onze samenleving. Te vondeling gelegd als een onwettig kind van een marinier en een Amsterdamse, het instorten van een droomwereld, het stuklopen van een huwelijk, het lijden aan depressies, het drinken van bleekwater, opname in de psychiatrische kliniek, een abortus provocatus waarmee de laatste hoop uit haar was weggelopen. De sprong voor de trein, bedoeld als de laatste en dan het cynische vervolg van een mens in wie de liefde is verkoeld, een moderne auteur "in haar toestand ongetwijfeld de beste oplossing". En denk nu alstublieft niet dat dit een sentimenteel verhaaltje zou zijn uit de publikaties van de VBOK, maar dat dit stamt uit de literatuur zelf, van degene die voor dit leven gekozen hebben en kiezen, een mens zonder wapenrusting! Luther heeft gelijk, Godsvertrouwen en hopen op de Heere is er niet bij. De moderne literatuur is de afspiegeling van onze samenleving en bevestigt zijn uitspraak. De beste lectuur blijft het Woord van God. Zie daarin vanuit de almachtige genade Gods je gang en treden vast te maken en o ja, dat mogen we zeker ook nooit vergeten, aan het eind van het spreken over de wapenrusting, spreekt de apostel Paulus over het gebed met alle biddingen en smekingen, biddende te allen tijd in de Geest. Dat is zou ik haast zeggen het machtigste wapen en het beste harnas, waarin gestreden kan en mag worden, ook in deze tijd.

Aansluiting

Zoek aansluiting bij de christelijke gemeenten om de eenzaamheid te voorkomen. Zoek als je op kamers zou wonen, probeer het te vermijden, thuis is altijd het beste vind ik, contact met een gezin, waarin het Woord nog aan het woord is. Je mag die geborgenheid zoeken, je hoeft je daarvoor niet te schamen. Een mens, heeft iemand eens gezegd, is een gezellig wezen, hij is op het gezelschap, op de ander aangewezen. Luther heeft ook eens gezegd: "de eenzaamheid maakt de mens treurig en al spoedig denken wij dat er niemand zo ongelukkig is als wij. Bovendien doen de mensen veel meer zonde als ze alléén zijn, dan wanneer zij zich in gezelschap van anderen bevinden. God heeft de mens geschapen als een gezellig wezen".

Niet krampachtig

Tenslotte, als de genade van dat Woord dat onderzocht moet worden, door ons persoonlijk gekend en beleefd mag worden, dan werkt de Heilige Geest ook de genade van de ontspanning in die strijd, dan behoeft het

niet krampachtig te gebeuren vanuit jezelf, maar dan leert de Heere onze handen te gebruiken ten strijde, zoals er staat in de psalmen. Dan is het niet de vraag hoe lang zal ik het uithouden in de wereld, maar dan gaat het maar om één ding, dat God het uithoudt met mij in deze tijd, in deze wereld en dat het Woord voor ons waar wordt. "Ik ben met u, al de dagen tot aan de voleinding der wereld". Houdt Christus dan Zijn Kerk in stand? Gaat het niet om onze heldenmoed, onze dapperheid in die strijd, maar om Zijn trouw? Dan mag de hel vrij woeden. Dan houd je in je weg het oog op God gericht. Dan wordt de strijd niet geschuwd, maar ook niet krampachtig gevoerd. Dan betrouwt men op God en zal de uitkomst niet falen. Dan zullen we in die kracht en in die wapenrusting kunnen staande blijven en dat wens ik jullie allen van ganser harte toe. Hiermee wil ik dan mijn enkele woorden beëindigen.

L.W. van der Meij V.D.M.

Doornspijk

Deze gemeente kreeg op 12 juni j.l. weer een eigen herder en leraar. We hebben gaarne gevolg gegeven aan de uitnodiging van de kerkeraad om de bevestiging en intrede bij te wonen. We hebben daar de catechisaties overgenomen van Ds. Tanis, toen deze in januari 1958 van Urk naar Middelharnis vertrok. De gemeente te Doornspijk was toen nog klein. Om de veertien dagen gingen we er in de winter een avond heen om er te preken en te catechiseren. Verschillende keren hebben we er begrafenissen geleid. Ook hebben we er jonge mensen in het huwelijk bevestigd. We hebben een goede herinnering aan die tijd overgehouden. In Ds. J. van Doorn, die van Tholen kwam, kreeg Doornspijk haar eerste eigen predikant. Deze eenvoudige en geliefde prediker sprak naar het hart van Jeruzalem en wist het kostelijke van het snode te scheiden. De gemeente breidde zich onder zijn bediening uit. Het kerkgebouw werd vergroot en verbeterd.

In het jaar 1973 ging Ds. Van Doorn de eeuwige rust in. Hij werd onder grote belangstelling in Doornspijk begraven. Zijn weduwe woont nog steeds in het midden van de gemeente.

Op 27 mei 1977 kwam Ds. P. van Zonneveld uit Leerdam over. Deze bleef tot oktober 1984. De gemeente breidde zich verder uit. Er kwam een nieuw kerkgebouw tot stand. Het bestaande gebouw werd erbij betrokken en daar is een mooie vergadergelegenheid van gemaakt.

Tijdens het verblijf van Ds. Van Zonneveld overleed br. H. Polinder, die Doornspijk vele jaren als ouderling heeft gediend. Hij had al jaren tevoren zijn vrouw verloren en heeft daarna een langdurige lijdensweg gehad, maar de Heere heeft het bijzonder met hem welgemaakt. Na zijn overlijden hebben we in ons blad een brief van hem opgenomen, waarin hij schreef wat de Heere aan zijn ziel gedaan had. De oudste zoon heeft de plaats van zijn vader in de kerkeraad ingenomen. Na het vertrek van Ds. Van Zonneveld werden enkele beroepen uitgebracht, waaraan geen gevolg werd gegeven. Candidaat J.H. van Dijk kreeg ook het beroep van deze gemeente en nam het aan. Hij kende Doornspijk al een beetje, omdat hij er na het vertrek van Ds. Van Zonneveld catechetisch onderwijs is gaan geven.

Voor de bevestiging en intrede kon gebruik worden gemaakt van het grote kerkgebouw van de Ned. Herv. kerk. Er was veel belangstelling voor beide diensten. We zagen veel bezoekers uit andere plaatsen. We ontmoeten er vele vrienden en bekenden.

Ds. M. Vlietstra leidde de bevestiging. De Schriftlezing was Efeze 4 : 1-16, gevolgd door de geloofsbelijdenis van artikel 31 van de N.G.B. Ds. Vlietstra preekte over Psalm 127 : 1 en 2. De hoofdgedachte was: Aan Gods zegen is alles gelegen. Daarin ligt een belijdenis van diepe afhankelijkheid en dat spoort aan tot kinderlijk vertrouwen. Na de prediking kwam de voorlezing van het formulier en het stellen van de vragen. Candidaat Van Dijk antwoordde duidelijk: Ja ik, van ganser harte. De gemeente zong Ps.

134 : 2. De kandidaat knielde. De handoplegging volgde waaraan vele predikanten deelnamen. Daarna werd staande gezongen Ps. 134 : 3. Het slot van het formulier werd gelezen en in aansluiting daarmee het dankgebed gedaan. We zongen van de Morgenzang de verzen 3 en 6. Ds. Vlietstra legde de zegen des Heeren op de gemeente.

Hiermee was deze dienst ten einde. De kerkeraad had goed gezorgd voor de overblijvers. Ouderling Bijl begon de maaltijd met gebed en Ds. Hoefnagel sloot met Schriftlezing en dankgebed. Er was nog tijd om wat rond te wandelen en handen te schudden. Toen we het kerkgebouw binnentraden was dit al nagenoeg geheel gevuld.

Ds. Van Dijk las Romeinen 1 : 8-17 en preekte over Romeinen 15 : 19 en 20, met als hoofdgedachte: De evangeliebediening van de apostel Paulus, 1. gekenmerkt door verwachting, 2. gedragen op het gebed.

Paulus had een zekere verwachting van het geloof. Hij verwachtte niets van zichzelf. Hij was een onnutte dienstknecht. Maar het Woord keert nooit ledig weder. Paulus heeft dit ook in eigen leven ervaren. Als de Heere meekomt in de prediking komen er mensen tot bekering. De zaligheid ligt alleen in Jezus Christus. Dat wenste Paulus te prediken. Spreker wil dit evangelie in Doornspijk brengen. Hij moet opwekken tot geloof in Jezus Christus, tot geloof en bekering. Geloven is het leven buiten zichzelf zoeken, in Jezus Christus. Zich bekeren is anders gaan denken, een ander doel voor ogen stellen, van levensrichting veranderen.

Het evangelie dat Paulus bracht is rijk gezegend, maar bracht ook strijd. Paulus vraagt om ook voor hem te bidden. Hij wist dat hij tegenstand zou krijgen. Hij begeert het evangelie te Rome te brengen en daarom vraagt hij om de voorbede. Paulus had de waarde van het gebed leren kennen, toen hij zelf leerde bidden. Het gebedsleven is kenmerkend geweest voor Paulus. Hij riep de hulp van de gemeente in. Dat is de Christelijke roeping. Dan blijft het Woord niet ongezegd. Dan wordt de dienaar gesterkt. Dan kan op geestelijke wijze worden gestreden. Spreker heeft dat ook nodig. Hij zou het groot achten wanneer men instemde met de belijdenis:

Eens was ik een vreemdeling van God en mijn hart enz.

Er volgen toespraken van de burgemeester van Elburg, de predikanten J.H. Velema en J. Westerink. Ouderling Bijl leest een brief voor van Ds. Van Zonneveld die verhinderd was. Ouderling de Kruyf spreekt namens de kerkeraad en laat staande zingen Ps. 119 : 9. Ds. Van Dijk beantwoordt de sprekers en voegt er nog persoonlijke woorden aan toe voor zijn familie en gezin.

Na het zingen legt Ds. Van Dijk voor het eerst de zegen op de gemeente.

We kunnen nog afscheid nemen van de familie Van Dijk en een kop koffie gebruiken. Velen maken daar gebruik van. Het was al laat toen we thuis kwamen.

B.

Voor de jeugd

Nehemia 15

Beste jongelui!

"Zo zeide de koning tot mij: Waarom is uw aangezicht treurig, zo gij toch niet krank zijt? Dit is niet dan treurigheid des harten. Toen vreesde ik gans zeer".
Neh. 2 : 2.

De vorige keer hebben we in gedachten op de burcht Susan Nehemia gezien met een bedrukt aangezicht. De smart die hij met zich mee droeg in zijn hart, omtrent de gesteldheid van zijn volksgenoten en de stad van zijn vaders, kon hij niet langer verbergen. Toen hij voor het aangezicht van de koning verscheen om hem de wijn te presenteren, viel dat ook de koning op. De koning dacht: Wat zou er toch met Nehemia aan de hand zijn? Zijn aangezicht is zo droevig gesteld. Dat ben ik van hem niet gewend. Hij moest daar meer van weten.

Koning Arthahsasta kon in het hart van Nehemia ook niet kijken. Hij was wel een machtig vorst. Koningen werden als goden gezien. In de bijbel worden zij zelfs ook wel

goden genoemd. Doch dan zijn het goden met een kleine letter. Het zijn geen echte goden. Het zijn als het er op aan komt, maar heel gewone mensen.

Met de Koning der koningen is het anders gesteld. Dat is God. Hij is alleen God. Hij kent en Hij weet alle dingen. Hij verstaat zelfs van verre onze gedachten. Dat moeten wij nooit vergeten. Voor koning Arthahsasta verscheen Nehemia bij tijden en gelegenheden. Zij zagen elkander niet van uur tot uur. Doch voor God, de allerhoogste Koning liggen alle dingen geopend en dan van ogenblik tot ogenblik. Niets is, o Oppermajesteit, Bedekt voor Uw alwetendheid. . .

Wat kan dat voor een gelovig mens troost geven. Niet wanneer het geweten aanklaagt. Dan kan het verschrikking geven. Doch wanneer het geweten zuiver is en de vreze des Heeren beoefend wordt, dan kan het tot een grote troost zijn, dat er een God in de hemel is, die alles ziet en weet.

Gelukkig was dit bij Nehemia het geval. Is dat mogelijk ook bij jullie het geval? Dan kan dat rust geven te midden van alle spanningen die er in het leven vaak zijn.

De koning Arthahsasta moest het aan Nehemia vragen, wilde hij weten wat er aan de hand was. En dat gebeurt dan ook. Zo zeide de koning tot mij: Waarom is uw aangezicht treurig, zo gij toch niet krank zijt? Dit is niet dan een treurigheid des harten. Met andere woorden: Nehemia, wat scheelt er toch eigenlijk aan? Waarom kijk je zo bedrukt? Dat ben ik niet van je gewend. Ziek ben je niet. Ik heb er althans niets van gehoord. Daar is iets anders met je aan de hand. Vertel het mij eens. Wat zijn je bezwaren, waar loop je over te tobben?

De be-vraging komt erg vriendelijk over. Ook hierin komt openbaar dat de harten der koningen in de hand des Heeren zijn als waterbeken en dat Hij het neigt tot al wat Hij wil. Je zoudt denken dat deze vriendelijke bevraging Nehemia wel gerust zou stellen en dat hij dadelijk zijn hart maar voor de koning op tafel zou leggen. Dat moeten jullie natuurlijk niet letterlijk verstaan. Want dat is niet mogelijk. Doch figuurlijk. Het betekent, zeggen wat er in je hart leeft. Een ander deelgenoot maken van de zorgen die je drukken. Het kan natuurlijk ook blijdschap zijn. Doch dat was het in dit geval niet.

Het wonderlijke is, dat deze vriendelijke bevraging van de zijde van de koning, Nehemia de schrik om het hart doet slaan. In plaats dat hij dadelijk van de gelegenheid gebruik maakt, om zijn plannen de koning voor te leggen, met de verwachting van een gunstig onthaal, staat er: Toen vreesde ik gans zeer. Hij zegt dat dus zelf. Het wordt ons niet door een ander verteld. Want dan zou je er nog aan kunnen twijfelen. En dat komt nog al eens voor, dat anderen zeggen dat je erg bang bent, of dat je onder bepaalde omstandigheden goed in de knoei zat. Men zegt dat dan om zelf de flinke man te wezen. Een mens staat maar graag boven een ander. Doch als Nehemia het zelf zegt, is alle twijfel uitgesloten. Toen vreesde ik gans zeer. Gans zeer. Dat is niet maar zo'n klein beetje. Doch het geeft een grote vrees te kennen. Je zoudt het wel zo kunnen omschrijven, dat hij beefde over al zijn leden.

Misschien komt jullie dat wat onbegrijpelijk voor. Want we hebben Nehemia leren kennen als een man vol des geloofs. Een man, die leefde met God en rekening hield met God. Zulk een man behoeft toch niet te vrezen? We zouden van Nehemia verwachten dat er van hem geschreven zou staan: Ik zal vol heldenmoed, Daar mij Zijn hand behoedt; Tienduizenden niet vrezen. Schoon ik van alle kant, Geweldig aangerand en fel geprangd moog' wezen.

Zo kan het voorkomen in het leven. Dan komt het geloof in zijn kracht openbaar. Doch zo is het niet altijd. We hebben er al eer op gewezen dat een gelovige niet altijd kan geloven. Hij is in de praktijk van het leven meer ongelovig, dan gelovig. Want als het geloof in de dadelijkheid beoefend wordt, is er voor vrees geen plaats. Doch als het niet geschonken wordt, dan is de gelovige met vrezen en bevén vervuld. Ja, zo gaat dat in

het leven. Het geloof moet iedere keer weer geschonken worden. Het is en blijft een gave van God. Dat is in het begin zo. Dat is ook in het vervolg zo. Dat is altijd zo. Van ogenblik tot ogenblik.

Je kunt dit in de bijbel herhaaldelijk lezen. David is het ene uur vol moed, en het andere uur zakt hem alle moed in de schoenen. Daar is ook Gods wijsheid in op te merken. Want op deze wijze kun je met je geloof nooit iets worden. En daar ligt een mens ook al bloot voor. Als hij eens echt geloven mag, dan is hij geneigd om er de man mee te worden, om met zijn geloof te gaan pronken. En als dat gebeurt, dan wordt de Gever van alle goede gaven — ook van het geloof — vergeten. Dan krijgt niet God de eer. Doch dan is het de mens die vanwege "zijn" geloof de eer voor zichzelf op eist. En dat wil de Heere niet. Daarom onthoudt Hij onder bepaalde omstandigheden wel eens het geloof. Men leert dan dat men zo zeer afhankelijk is van de Heere, juist in de beoefening van dat geweldige stuk.

Ik geloof het in dit geval, zo ook bij Nehemia te moeten zien. Hoewel hij een gelovige was, heeft hij met zijn geloof toch nooit iets kunnen worden.

Nehemia vreesde gans zeer. Want als hij met zijn plannen voor de dag zou komen, hoe zou de koning er dan over denken? Hij kende de grillige houding van de vorsten uit die tijd. Denk maar aan Ahasveros en Haman. De laatste was de eerste in zijn koninkrijk. Doch toen de wind draaide, werd hij zonder pardon aande galg gehangen. Dit lag natuurlijk wel onder de voorzienigheid Gods. Maar dit kunnen wij mensen van te voren niet altijd bekijken. Zo was het ook met Nehemia. Al geloofde hij dat God alle dingen bestuurd en alle dingen kon doen medewerken ten goede, in dit geval zou het ook wel eens ten kwade kunnen zijn. En daarom vreesde hij gans zeer.

Het is niet onmogelijk, en ik hoop het zelfs, dat er voor de lezers ook een les in zit. Want vrezen in bepaalde omstandigheden, is een heel menselijke zaak. Je kunt bijvoorbeeld voor een examen zitten. Je hebt het gehele jaar je best gedaan. Er staat in de bijbel, dat de hand des vlijtigen zal gezegend worden. Je behoeft dus eigenlijk niet bang te zijn. Ook zelfs niet, al zou je moeten zakken. Dat laatste kan gebeuren, Omdat je er niet hard genoeg aan hebt getrokken. Dan is het je eigen schuld. Dan is er reden om te vrezen. Maar het kan ook zijn, dat je zakt omdat je capaciteiten niet ver genoeg reiken. Ieder heeft niet evenveel gaven ontvangen. Er zijn er met tien talenten, doch er zijn er ook die er maar twee hebben. Ieder moet ze gebruiken. En als dat gebeurt, weet God een ieder te geven, wat voor hem nuttig en nodig is. Je kunt dan zeggen: Ik heb eerlijk mijn best gedaan, en nu ligt het voor rekening van God. Hij heeft mogelijk iets anders, iets beters met je voor, dan je zelf op dat moment bekijken kunt. Voor vrees is dus geen plaats. En dan toch vrezen? Daar komt de kleinheid van de mens in tot openbaring. Het is goed als daar ook iets van geleerd wordt. Want dan kom je met je kleinheid bij de grote God terecht. Dat is het geheim van het leven van Nehemia geweest. Hij ging te midden van alle omstandigheden van het leven, met zijn nood en vrees steeds weer naar God toe. En dan is het God Die helpt in nood en alle vrees beschamen kan, ook beschaamt. Het uiteindelijke doel is dan dat God de eer krijgt. Die komt Hem dan ook alleen toe. We hopen dat in het vervolg te zien. We gaan nu weer eindigen. Het is volop zomer, nu ik dit artikel tik. De vakanties staan voor de deur. Mogelijk zit je er al in. Een goede vakantie toegewenst. Wat is goed? Als je het beleeft met God, dan is het goed. Dan word je voor het kwaad bewaard. Dan leid je een afhankelijk leven. En dat is altijd een profijtelijk leven.

De hartelijke groeten van jullie aller vriend,
Ds. H.C. v.d. Ent.

GEEF JE VRIEND EENS EEN ABONNEMENT!!!!

Boekbespreking

Boeken van Kool b.v.

postbus 177, 3900 AD Veenendaal,
tel. 08385-13978

Adreko triologie door Jac. Overeem.

De drie boeken heten respectievelijk: Boven de starren . . . , De herder van Wansbergen en: Hoedt Gij Mijn schapen.

De boeken vormen een aaneensluitend verhaal, dat aanvangt rond de eeuwwisseling. Marlies Munters wordt door een zigeunervrouw die zelf kinderloos is weggelokt. Ze heeft een gelukkige jeugd bij het zigeuners-echtpaar. Ze trouwt. Haar huwelijk is ongelukkig. Ze sterft jong. Haar zoon Adreko is dan 16 jaar en belooft aan het sterfbed van zijn moeder zijn zusje Carola te zoeken. Dat kind had de moeder uit angst voor haar man moeten verkopen. Adreko gaat op zoek. Hij maakt allerlei mee. Hij komt in aanraking met een mevrouw Van Spithoven, die hem opneemt. Sommige dingen zijn wel erg wonderlijk. Er komen allerlei mensen tot bekering. Ook Adreko. Mevr. Van Spithoven zou graag willen dat hij predikant werd. Adreko studeert ijverig, gevoelt zich geroepen en komt tot het begeerde ambt. Wij zijn dan in de bezettingstijd die ook voor de jonge predikant moeilijk is.

Het geheel is een boeiende triologie met een goede strekking. Wel achten we het niet naar de werkelijkheid dat zo gemakkelijk verschillende mensen tot bekering komen. Ook vragen we ons af of het wel goed is allerlei geestelijke ervaringen van denkbeeldige personen te tekenen. Overigens hebben we hier goede lectuur. De boeken tellen gemiddeld ongeveer 230 blz. en kosten f 19,95 per deel, de drie delen samen f 49,95.

Kruistocht naar Leningrad, Gevangenen in de taiga en Vlucht uit de taiga door Joh. G. Veenhof.

Deze triologie gaat zoals uit de titels blijkt over de oorlogstijd. We komen met de verschrikkingen van de oorlog in aanraking. De duitse soldaten lijdten heel veel. Velen komen om, anderen komen in krijgsgevangenschap. Enkele personen komen op de voorgrond. Na vele jaren komen zij tot de vrijheid. Veenhof lijkt zelf wel alles meegemaakt te hebben. Hij beschrijft alles levendig. Daardoor krijgen we een goed inzicht in de verschrikkingen van de oorlog en van de kampen, van het Russische systeem in het uitdelen van straffen enz. Dat noemen we positief. Daarom te meer moeten we het betreuren dat het taalgebruik heel veel te wensen overlaat. Er wordt met God en Zijn Woord en straffende hand enz. helemaal geen rekening gehouden en dat moet ons verdrieten. Gods hand is in de geschiedenis, ook in het lijd en dat moet altijd weer voor ogen gesteld worden.

De boeken kosten respectievelijk f 22,95, f 22,95 en f 27,95, maar samen besteld f 59,95.
B.

KANOUSKY de jeugdige Indiaan

7. Het dennebosje

"Nathanael zeide tot Hem: Van waar kent gij mij? Jezus antwoordde en zeide tot hem: Eer u Filippus riep, daar gij onder de vijgeboom waart, zag Ik u".

Johannes 1 : 49.

Na Kanousky's aankomst in het huis van zijn meester, nam hij elke gelegenheid waar om te leren lezen. Het duurde niet lang of hij kon zonder problemen een hoofdstuk van het Nieuwe Testament lezen, ook de traktaten die de boekverkoper hem had gegeven.

Hij las met vurige begeerte om zoveel mogelijk kennis te verkrijgen van zijn kleine bibliotheek. Omdat hij het ernstig meende, zegende God zijn vlijt, zodat elke maand zijn kennis toenam. Zichzelf vergelijkend met de beschrijving die de Heere heeft gegeven, ontdekte hij, dat zijn hart vol zonde was en dat het waarheid is: "Arglistig is het hart, meer dan enig ding, ja dodelijk is het". Diezelfde tijd ondervond hij ook de waarheid van deze woorden: "Zonder Mij kunt gij niets doen", en zag duidelijk dat het alleen door de bijstand van Gods Geest is, dat wij de zonde kunnen overwinnen. Hij las en geloofde, dat deze hulp alleen geschonken wordt

aan hen die "de bekering tot God en het geloof in de Heere Jezus Christus" deelachtig zijn, en deze belofte van de Heere bemoeidigde hem zeer: Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt en u zal worden opengedaan".

Kanousky had bidden geleerd, ook had hij behoefte daartoe. Menige avond trok hij zich terug, nadat hij met zijn werk klaar was, midden tussen een groep dennebomen, met zijn Bijbel en traktaten bij zich. Daar ging hij dan zitten om te lezen. Nadat hij gelezen had, zond hij op gebogen knieën zijn gebed, lof en dankzegging naar de hemel.

Zijn afzondering bleef niet ongemerkt voor zijn mededienstknechten. Zij zouden hem er zeker om bespot en uitgelachen hebben, als zijn meester, die aan Kanousky nu de beste knecht had, niet verhinderde hem te storen. Hij dacht, zolang hij hun zijn godsdienst niet opdrong, zij geen recht hadden het hem moeilijk te maken of te storen.

Het was een heerlijke zomeravond dat Kanousky, zich terugtrok naar zijn geliefd denbosje, een verslag las over het lijden en sterven van de Heere Jezus Christus. Zonder dat hij het wist, was er een man (hij behoorde tot het huisgezin van zijn meester, zijn pijp rokende, die kant opkwam) die hem afluisterde en hem op de volgende manier tot zichzelf en de Heere hoorde spreken: "Ach, Kanousky", zei de arme jongen in zichzelf, "gij zijt een groot zondaar. O, dat die dierbare Zaligmaker zoveel moest lijden! Hart, waarom voelt ge niet meer berouw over uw

ongerechtigheid? Breek, sterk hart, schrei rivieren met tranen. O gezegende God, verzacht mijn harde hart! Mijn hart treurt en voelt leed, o gezegende Zaligmaker, maar niet genoeg over mijn zonden.

Doe mij meer droefheid hebben. Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest. O, ik heb U lief, mijn Zaligmaker. Als ik kon, ik zou Uw gewonde handen en voeten kussen. Maar nee, Kanousky is slechts een Indiaanse jongen, dat is te veel eer voor Kanousky. Maar ik moet, ik wil U graag liefhebben. Gij weet dat ik U liefheb, Gij ziet mijn hart. Ik dank U dat Gij mij in de stad hebt gebracht en prijs U ervoor dat Gij mij in de kapel hebt geleid. Ik ben blij dat ik pijn in mijn hart heb geleden, anders zou ik nu geen vreugde in mijn hart gevoelen, noch hoop kunnen hebben dat ik naar de hemel ga als ik sterf. Maar ach, mijn dierbare God en Verlosser gedenk ook mijn massa en ook mijn mededienstknechten, maak hen gelukkig, doe hen u liefhebben, dan zullen zij echt blij zijn. Maak mij een goede dienstknecht. Maak mij geheel goed. Ik verdien geen genade, ik verdien slechts straf. Ik ben een grote zondaar, maar gij, o dierbare Zaligmaker, zegt toch tot zondaren: "Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen". Ik kom tot Hem om al Zijn goedheid en liefde. Ik vraag U om al deze zegeningen". Terwijl hij zo mediteerde en bad, waren er afwisselend, dan eens tranen en dan weer blijdschap en een glimlach op zijn gezicht te

zien. Voordat hij die plek verliet, bad hij nog voor zijn moeder. Hij bad de Heere om, als zij nog leefde, haar genadig te zijn.

De man was verwonderd door alles wat hij gehoord had, en maakte zich stilletjes uit de voeten. Sinds die tijd had hij grote achting voor Kanousky, als hij ooit een advocaat nodig had, dan verdedigde hij zijn zaak.

ZENDINGS DAG

In de Gereformeerde kerk te Elburg, Vrijheidsstraat 1.

Uitgaande van de Chr. Geref. Kerk

D.V. 23 JULI A.S.

Aanvang 10.30 uur.

Sprekers: Ds. H.C.v.d. Ent (opening), Ds. A. v.d. Weerd van Urk.

Pauze tot 2 uur.

Sprekers: Ds. A. van Heteren van Werken-dam, Ds. J.C. van Ravenswaaij van Ermelo voor de Spaans Evang. Zending. Ds. M.C. Tanis van Sliedrecht.

Koffie, broodjes en frisdrank verkrijgbaar ten bate van de zending.

Ook is er een boekentafel aanwezig.

ONRUST? ANGST? PRIKKELBAAR?

Onze geheel plantaardige zenuwtabletjes hebben een rustgevend en kalmerende werking. Gewenning is ook bij langdurig gebruik niet te vrezen. Kuur voor een maand f 20,-.

DROGISTERIJ SIKKING

Barrevoetstraat 5, 2011 WL Haarlem Tel. 023 - 312882/324606. Postgiro 190609.

Als u wat te vieren hebt: hou het in 'IRENE': stijlvol, gezellig, huiselijk, betaalbaar en . . . in eigen kring!

HOTEL - REST. 'IRENE'

Fam. Bostelaar ELSPEET tel. 05779 - 1236

WESTKAPELLE TE HUUR

Vakantiehuis en luxe starcaravan op zeer mooi en rustig plekje op boerderij bij het strand. Telefoon 01187 - 1441

Wel eens op TEXEL geweest?

Beslist de moeite waard. Bos, duinen, zee, vogelbroedplaatsen, visgelegenheden, etc., en . . . rust.

U kunt op 'DE VERRASSING' gebruik maken van

volledig pension voor groot en klein.

Prijzen v.a. f 285,- p.w. Of u kunt kiezen voor een bungalow met alle comfort of starcaravan.

Voor 60-plussers speciale voor- en naseizoenprijzen.

Vraag vrijblijvend onze kleurenfolder aan. Tel. 02223-661 of 391.

KERKBOW OOSTKAPELLE

De kerkeraad der Ger. Gem. Oostkapelle vraagt

GELD TER LEEN OP SCHULDBEKENTENIS

voor financiering nieuw te bouwen kerk. De kerk moet ruim opgesteld worden in verband met het vele kerkbezoek in de zomermaanden, en daardoor ook meerdere kosten met zich meebrengt.

Wij vragen om uw hulp, en houden ons aanbevolen voor giften, leningen met en zonder rente. Na ontvangst van het bedrag wordt u direct de schuldbekentenis toegezonden.

Ons gironummer 3442977 en ons banknummer 650647513, Ned. Middenstandsspaarbank Diemen, agentschap Oostkapelle. Beide nummers t.n.v. Bouwfonds Ger. Gem. Oostkapelle.

Graag geven wij u inlichtingen. Telefoon 01188 - 1955.

DE PENNINGMEESTER, P. DE VISSER, OUDE DOMBURGSEWEG 4, OOSTKAPELLE.

voor christenen in nood in China

Geachte lezers, kerkeraden, diaconieën, besturen van verenigingen en particulieren,

Wij wensen u straks een fijne vakantie, maar . . . leest u alstublieft eerst dit bericht:

IN EEN KERK ZONDER DAK

zonder muren
zonder preekstoel
zonder banken
zonder Bijbels,

zitten honderden mensen met geestelijke honger

in de open lucht
in regen en sneeuw
in strenge vorst
in koude wind, zonder beschutting

te luisteren naar het lezen en preken

uit de enige Bijbel
uit hun dorp.

Zó komen de christenen nú, in 1986 in de bergdorpen van China bij elkaar

Zij bidden om hulp, zij schrijven ons om hulp, zij wachten op hulp,

voor Bijbels, voor bouwmaterialen, om zelf hun kerk-schuur te bouwen, voor de winter begint.

In augustus dit jaar gaat onze medewerker de Chinese predikant Ds. Zhang naar het bergland om het noodzakelijke geld D.V. daar persoonlijk te brengen.

Geld sturen naar China is niet mogelijk.

Voor f 20.000,- kan één kerk-schuur gebouwd worden.

Helpt u alstublieft in deze nood, om de Gemeente van Christus in China te steunen, voordat u met vakantie gaat, met uw giften op

postgiro 3155532 Stichting „BONISA-zending”

Schoolstraat 17, 2161 HB Lisse. Tel. 02521-13291. Of op rek. 33.65.54.613 van Rabobank te Lisse t.n.v. Stichting BONISA-zending. Giro nr. van de Rabobank 163525.

In het „BONISA”-zendingsblad worden de giften verantwoord en nieuws van de zendingsarbeid in Hong Kong en China gepubliceerd. Dit kwartaalblad wordt aan de donateurs gezonden.